

forslaget Nr. 11, som angaar Lovforslagets § 5, hvor Talen er om Bestemmelsen af, hvem der er Medlem af Folkekirken. Det er selvfølgelig med velberaad Hu, at Ministeriet ikke er blevet staaende ved, hvad det kirkelige Udvalg foreslog, og som findes i den paagældende Paragrafs andet Stykke, første Del, men har tilføjet noget, hvoraf det fremgaar, at hvis et Medlem af Folkekirken slutter sig til et kirkeligt Samfund, der ikke paa afgørende Maade, fundamental Maade skiller sig fra Folkekirken i Lære og Bekendelse, da stilles Spørgsmaalet fremdels hen, hvorvidt vedkommende er udelukket fra Folkekirken eller ikke, og det kan egentlig kun afgøres ved Højesteretsdom. Naar Højesteret har udtalt i Anledning af den Sag, som ogsaa den ærede Ordfører omtalte, at et Medlem, der slutter sig til et kirkeligt Samfund, som paa fundamental Maade skiller sig fra Folkekirken, maa betragtes som udtraadt af Folkekirken, saa ligger deri indirekte, at det er et Spørgsmaal, som ikke har fundet sin Afgørelse, om et Medlem af Folkekirken, der slutter sig til et Samfund, der *ikke* paa fundamentale Omraader skiller sig fra Folkekirken, ogsaa er udtraadt af denne. Hvis vi tage de kirkelige Forhold, som de virkelig foreligge her i Landet, er det jo saaledes, at mangfoldige af Folkekirkens Medlemmer søge gudstjenstlig Betjening i Kirkesamfund, som ikke hører under Folkekirkens Rammer, i frikirkelige Samfund, der kristeligt set have det fuldeste Fællesskab med Folkekirken. Endogsaa Folkekirkens Tilsynsmænd kunne jo f. Eks. gaa til Alters i saadanne Frimenigheder, og det vilde dog være underligt, om de ved at benytte en saadan Frihed paa denne Vis skulde risikere at blive udelukkede af Folkekirken — saa maatte de da ogsaa først afsættes fra deres Embeder. Jeg tror ikke, at man risikerer noget ved den Form, som Lovforslagets § 5 har, og hvis man fra Folkekirkens Side skulde komme ind paa Overvejelser om enkelte Tilfælde dette vedrørende, da har man egentlig kun een Vej at gaa, nemlig den, man gik overfor Frøken Westenholz, nemlig at gaa til Højesteret.

Tanken om at sætte Lovforslagets Af-snit IV ud af Kraft tror jeg ikke kan være, jeg havde nær sagt politisk set, ganske alvorlig ment, for det gaar aabenbart ikke an at tage det bort, som jo egentlig betyder mest i en Lov, og saa lade Resten glide af. I saa Henseende kan jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem for 12te Kred (Fr. Petersen) sagde.

Hermed skal jeg slutte disse faa Be-

mærkninger og udtale Haab om, at det, som blev stillet i Udsigt ved det 3die kongevalgte Medlems (Steffensen) Udtalelser, maa blive til Virkelighed, og at det saa maa lykkes at komme ud over de Vanskeligheder, der tilsyneladende i Øjeblikket ere for at føre Lovforslaget frem til Lov.

Ordføreren (Holstein-Holsteinborg): Den højtærede Minister hentydede til Valgbarhedserklæringen og kom med en Sammenligning mellem den og Konfirmationen. Jeg skal ikke komme dybt ind paa en Sammenligning mellem disse to Ting, som jo dog vel egentlig ikke ret hører hjemme for dette Forum. Jeg maa kun have Lov til i al Korthed at bemærke, at jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister er ganske enig med mig i, at en Konfirmation, enten vi saa stave Konfirmand med *d* eller *t*, i alle Tilfælde tager Sigte paa den enkeltes Forhold til vor Trosbekendelse og derigennem ogsaa paa den enkeltes personlige Gudsforhold. Jeg udtalte netop i min Omtale af den paagældende Ændring, at det, man vilde have frem, var ikke en Ransagelse af Nyre og Hjerter, det var ikke en Erklæring om, at man stod i et levende Trosforhold til Gud, det var ikke en Trosbekendelse, men der blev her kun taget et skyldigt Hensyn til Folkekirkens Krav. Jeg synes, at der er en væsentlig Forskel paa dette og paa det, som er Grundtanken i Konfirmationen.

Den højtærede Minister omtalte derefter Menigheds møderne og udtalte, at det maatte være en meget svag Folkekirke, der ikke kunde bære saadanne. Ja, Menigheds møder af den rette Art vil den jo sikkert kunne bære, og de ville aldrig kunne gøre den nogen Skade. Derfor vilde ogsaa saadanne Møder, som vi have foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 28 til § 24, kunne faa deres Betydning, altsaa Møder, til hvilke man sammenkalder Sognets Beboere, Sognemenigheden, for at forhandle om Forhold, der kunne ligge Sognemenigheden paa Sinde. Men der er stor Forskel paa det og paa at foranstalte Valgmøder, hvor vi ville kunne faa en saadan Uhygge, og hvor der vil kunne komme saadanne Hensyn frem, som ere ganske uoverensstemmende med de virkelig kirkelige Hensyn.

Den højtærede Minister udtalte i Anledning af Ændringsforslaget under Nr. 38, at det var absolut at stille en Fordring, som Modparten ikke vilde gaa ind paa. Men hvis man skulde gennemføre det Hensyn, ved jeg ikke rigtigt, hvordan man skulde faa fremsat sine Anskuelser; thi vel